

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Menneske-Historien og Bibel-Historien hos Jøderne og de Christne

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 139. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1859_1255-txt-shoot-idm188/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

som man enten har sit Modersmaal, eller kan dog tænkes at faae et andet „levende Sprog“.

Under disse Omstændigheder er det vist nok inter Under, at Guds-Folket, den-Christne Menighed, hos os hidtil ikke nær har havt al det Gavn af den Hellige Skrift, som den er slagt og stiftet til at yde, men vel maa det synes sart, at vore Skrif-floge har kunnet falde i den samme Snare, som Jøderne, der randsagede Skrifterne, som om de deri kunde og skulde finde et evigt Liv, thi ikke blot lafede Vorherre Jesus Christus det strængelig hos Jødernes Skriffløge, at de, istedenfor af Skrifternes Vidnesbyrd at lade sig drive til ham, som har Livet at meddele, vilde med Skrifterne gjøre ham overlødig, men vore Skriffløge havde heller ikke den Kristelige til at forgude deres egen yderst tarvelige Skriftkundskab, som Jødernes Skriffløge, der havde samme Modersmaal som Moses og Pro-pheterne, og kunde derfor let indbilde sig, at Skrif-ten for dem var baade et levende og klart Guds-Ord. Vi veed imidlertid, at vore Skriffløge baade, trods Herrens stränge Advarsel, har tilegnet sig de jødiske Skriffløges Indbildning, og har for en stor Deel saaledes forhardet sig deri, at de udtaabe Man-dens og Menighedens nødvendige Gjenmæle derimod for en Vespottelse af den Hellige Skrift, uagtet vort Gjenmæle langtfra at modfige Skriften stemmer klarlig overens dermed, og revier kun de Skriffløge, der vil sætte sig selv, deres eget Ord og deres egen Skrift istedenfor Guds-Ordet og den Hellige Skrift, eller dog stille sig selv imellem dem og Menigheden, hvorved de endnu langt klarere

end Jødernes Skriffløge bemægtige sig, som Herren sagde, „Kundskabs-Røglen“, og kommer dog ikke engang selv ind, men spørre kun Veien for dem, som vil ind.

Dette gjælder imidlertid kun om de saakaldte rationalistiske eller aabenbar vantroe Skriffløge, der ingenlunde vil have den hellige Skrift, men deres egne Omskrivninger troede eller dog tagne for guldige til at besvride den Christne Tro, thi Martin Luther og de troende Skriffløge af hans Skole, de paastod vel ogsaa, at Troen paa Skriften, som i Livet maatte blive en Tro paa de Skrif-floge, var en Saligheds-Sag, og at de baade kunde og skulde udlede og bevise den Christne Tro af Skriften, men ved bestandig at forudsætte som en afgjort Sag, at den Christne Tro, der skulde ud-ledes og bevises af Skriften, var den selvsamme oprindelige Christen-Tro, som vi ved Daaden bekfende, og ved aabent at tilstaae, at det var kun ved den Helligaands Oplysning, de kunde udlede og bevise den Christne Tro af Skriften, derved stræbde de aabenbar at opbygge med den ene Haand hvad de nedbrød med den anden, og kunde aldrig, uden klar Selv-Modsigelse, nægte, at der maatte være et andet Troens Ord end Skriften, hvormed man skulde bekfende sig til den Christne Tro og hvorved man fik den Helligaand til at forstaae og forklare Skriften. Saasnart vi derfor indfaae dette, maatte vi, netop som Luthers ægte Børn, lade de Paastande falde, som vi fandt usforenelige med Sandheden om Guds-Ordet og den Helligaand, og vi gjorde det med Glæde, fordi Tiden havde vist, at de usor-

